

Arrest

**nr. 345 930 van 29 april 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X, handelend als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen:
1. X
2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Somalische nationaliteit te zijn, op 19 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris van 5 december 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. DETHIER en in het bijzijn van hun moeder, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De moeder van de minderjarige verzoeksters, die samen met haar kinderen op 3 april 2022 België binnenkwam, diende op 7 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij beslissing van 4 juli 2024 weigerde de adjunct-commissaris de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad (RvV 10 januari 2025, nr. 319 783).

1.2. Op 21 maart 2025 diende de moeder in hoofde van de twee minderjarige verzoeksters een verzoek om internationale bescherming in. Op 5 december 2025 nam de adjunct-commissaris de beslissingen tot niet-ontvankelijkheid (minderjarige). Deze beslissingen, die bij aangetekende brief van 8 december 2025 ter kennis werden gebracht, zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

- Beslissing ten aanzien van M.A.A.:

*“Asielaanvraag: 21/03/2025
Overdracht CGVS: 10/10/2025*

Jij werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 24 oktober 2025 van 11u24 tot 12u17, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Jouw advocaat, meester Mariama HZAINÉ, loco meester Eva VANGOIDSENHOVEN, stond je bij tijdens jouw persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten. Je bent 13 jaar oud. Je bent afkomstig uit de stad Afgoye.

Jij verliet Somalië samen met je moeder F.(...) M.(...) A.(...) (CG ..../..... je zus A.(...) M.(...) A.(...) (CG .....), en je broers S.(...), A.(...), O.(...) en S.(...) in februari 2022. Op 3 april 2022 kwamen jullie in België. Jouw moeder diende op 7 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend.

Jouw moeder verklaarde in haar verzoek om internationale bescherming dat jullie afkomstig zijn uit Afgoye, Lower Shabelle. Verder verklaarde ze dat jouw vader Afgoye had verlaten door problemen met Al Shabaab en dat zij een eigen eetcafé had geopend na de dood van haar vader, dat zij hierna problemen kende met overheidssoldaten en onbekende personen. Je moeder vreesde ook dat jij bij terugkeer naar Somalië herbesneden en verkracht zou worden. Op 4 juli 2024 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor jouw moeder. Deze beslissing en de motieven erin werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 10 januari 2025 in het arrest met nummer 319783. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 21 maart 2025 diende je een eigen verzoek om internationale bescherming in. Hierin vermeld je dat je oma langs vaderskant en je moeder ruzie hadden. Je oma wil jou en je zus laten trouwen met een man en daarom moet je herbesneden worden. Nog verklaar je dat bij terugkeer de burens zullen zeggen dat je vuil bent en je zullen uitschelden omdat ze zouden denken dat je je cultuur hebt achtergelaten. Ter staving van je verzoek leg je volgende documenten neer: je VGV attest, het VGV-attest van je moeder en een medisch attest.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Jij verklaarde aan het begin van je persoonlijk onderhoud geen Somalisch te kunnen (CGVS, p. 2). Bij de DVZ gaf je echter aan zowel Somalisch als May te spreken (DVZ Verklaring betreffende procedure), je verklaarde er wel een voorkeur te hebben voor een tolk May (CGVS Vragenlijst, punt 6). Er werd je aan het begin van het interview benadrukt dat je altijd mag zeggen indien je iets niet begrijpt (CGVS, p. 2-3). Jij gaf bovendien ook aan de tolk goed te begrijpen (CGVS, p. 3, p. 9).

Nog laat je aan het begin van je interview weten dat je ziek bent en vertelde je advocaat dat je al gedurende twee maanden je regels had waardoor je pijn hebt (CGVS, p. 1). Je advocaat bezorgt het CGVS na jouw persoonlijk onderhoud een attest dd. 16 oktober 2025, dat bevestigt dat jij sinds twee maanden buikpijn hebt. Je geeft echter zelf aan dat je het interview kan afleggen en kan antwoorden op de vragen (CGVS, p. 1). Er wordt je verteld dat je altijd mag aangeven als het niet gaat (CGVS, p. 1), maar jij maakt verder gedurende het interview geen melding dat je niet meer in staat zou zijn om het interview te doen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier, uit jouw verklaringen op het CGVS en de verklaringen van jouw moeder dat jouw verzoek om internationale bescherming in wezen uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw moeder aanhaalde in haar verzoek van 7 april 2022 waarvoor de beslissing definitief is. De asielmotieven die jij inroept zijn in wezen identiek zijn of liggen in het verlengde van degene die je moeder reeds naar voren heeft gebracht. Gezien er geen geloof werd gehecht aan de herkomst en asielmotieven van je moeder en haar vrees dat jij herbesneden zou worden kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen hierover.

Hierbij dient verder vermeld te worden dat jouw moeder met geen woord repte over jouw grootmoeder die jou en je zus gedwongen wilde laten huwen met een lid van Al Shabaab en jou daarom wilde laten herbesnijden (CGVS, p. 5; CGVS moeder, p. 11). Nochtans kan er van haar verwacht worden dat zij dit ook zo zou vertellen. Dat ondergraaft de geloofwaardigheid van jouw verklaringen hierover.

Bovendien blijkt uit het toegevoegde rapport COIF Somalië Vrouwelijke Genitale Verminking (VGV) van 20 februari 2025 (update) beschikbaar op [coi_focus_somalie_vrouwelijke_genitale_verminking_vgv_20250220.pdf](#), de afname van besnijdenis type III bij jongere leeftijdscategorieën. Derhalve zijn er in casu goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat jij bij een terugkeer naar jouw land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV.

Waar jij nog vertelt dat bij terugkeer de burens in Somalië zullen denken dat je de Belgische cultuur hebt aangenomen en zullen denken dat je andere vrienden hebt gemaakt, en je in België vrij bent, en je kleren kan aandoen die je wil (CGVS, p. 5-6), dient opgemerkt te worden dat jouw moeder geen zicht biedt op de exacte plaats en omstandigheden waarnaar je zou terugkeren in Somalië, waardoor zij het het CGVS onmogelijk maakt om jullie precieze vrees hieromtrent in te schatten. Bijkomend moet er ook op gewezen worden dat de in Somalië aanwezige beperkingen aangaande kledij en sociale omgang gebaseerd zijn heersende culturele normen en waarden en algemene in Somalië geldende regels betreffen. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en je toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Somalië en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden. Voor zover je aanhaalde dat jij niet hetzelfde soort leven zou kunnen hebben in Somalië als in België, moet worden benadrukt dat dergelijke zaken niet als fundamentele rechten worden beschouwd waarvan een beknutting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden.

Tot slot, wat betreft de gevolgen van de vrouwelijke genitale verminking (VGV) die jij hebt ondergaan en waarvan jij een VGV-attest en een medisch attest neerlegt, merkt het CGVS op dat hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, het aangehaalde aanhoudende karakter voortvloeit uit de secundaire gevolgen of effecten die de verminking kunnen veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel een verzoeker om internationale bescherming te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ontoelreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologisch welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen. Uit jouw verklaringen, noch uit de door jou neergelegde stukken, kan derhalve worden afgeleid dat jij omwille van jouw reeds ondergane VGV niet in staat zou zijn om terug te keren naar jouw land van herkomst of dat een terugkeer naar jouw land van herkomst in jouw hoofde ondraaglijk zou zijn omwille van de reeds ondergane VGV. Het CGVS wijst er ter zake nog op dat jij voor de beoordeling van medische elementen de geëigende procedure kan aanwenden. Het VGV-attest van jouw moeder, kan verder enkel aantonen dat jouw moeder ook type II is besneden.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

- Ten aanzien van M.A.S.:

“Asielaanvraag: 14/02/2025

Overdracht CGVS: 17/09/2025

Jij werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 24 oktober 2025 van 09u37 tot 11u15, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Jouw advocaat, meester Mariama HZAINÉ, loco meester Eva VANGOIDSENHOVEN, stond je bij tijdens jouw persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten. Je bent 15 jaar oud. Je bent afkomstig uit de wijk El Kode in de stad Afgoye in de provincie Lower Shabelle. Jij verliet Somalië samen met je moeder F.(...) M.(...) A.(...) (CG .../.....), je zus A.(...) M.(...) A.(...) (CG .....), en je broers S.(...), A.(...), O.(...) en S.(...) in februari 2022. Op 3 april 2022 kwamen jullie in België. Jouw moeder diende op 7 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend.

Jouw moeder verklaarde in haar verzoek om internationale bescherming dat jullie afkomstig zijn uit Afgoye, Lower Shabelle. Verder verklaarde ze dat jouw vader Afgoye had verlaten door problemen met Al Shabaab en dat zij een eigen eetcafé had geopend na de dood van haar vader, en dat zij hierna problemen kende met overheidssoldaten en onbekende personen. Je moeder vreesde ook dat jij bij terugkeer naar Somalië herbesneden en verkracht zou worden. Op 4 juli 2024 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor jouw moeder. Deze beslissing en de motieven erin werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 10 januari 2025 in het arrest met nummer 319783.

De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 14 februari 2025 diende je een eigen verzoek om internationale bescherming in. Hierin vermeld je dat je grootmoeder langs vaderskant je slecht behandelde. Zij heeft je besneden zonder dat je moeder hiervan op de hoogte was en wil jou laten trouwen met een Al Shabaab lid waardoor ze je wil laten herbesnijden. Nog verklaar je dat je in België vrijheid hebt die je in Somalië niet hebt. Ter staving van je verzoek om internationale bescherming leg je volgende documenten neer: je besnijdenisattest en een medisch attest van een consultatie kinesitherapie.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Verder verklaarde jij bij de DVZ in het May gehoord te willen worden, maar werd jij tijdens je CGVS interview gehoord in het Somali (CGVS, 1; DVZ Verklaring betreffende procedure). Er werd je aan het begin van het interview benadrukt dat je altijd mag zeggen indien je iets niet begrijpt (CGVS, p. 2-3). Jij gaf bovendien ook aan de tolk goed te begrijpen (CGVS, p. 3, p. 9). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier, uit jouw verklaringen op het CGVS en de verklaringen van jouw moeder dat jouw verzoek om internationale bescherming in wezen uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw moeder aanhaalde in haar verzoek van 7 april 2022 waarvoor de beslissing definitief is. De asielmotieven die jij inroept zijn in wezen identiek zijn of liggen in het verlengde van degene die je moeder reeds naar voren heeft gebracht. Gezien er geen geloof werd gehecht aan de herkomst en asielmotieven van je moeder en haar vrees dat jij herbesneden zou worden kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen hierover.

Hierbij dient verder vermeld te worden dat jouw moeder met geen woord repte over jouw grootmoeder die jou gedwongen wilde laten huwen met een lid van Al Shabaab en jou daarom wilde laten herbesnijden (CGVS, p. 7-8; CGVS moeder, p. 11). Nochtans kan er van haar verwacht worden dat zij dit ook zo zou vertellen. Dat ondergraaft de geloofwaardigheid van jouw verklaringen hierover.

Bovendien blijkt uit het toegevoegde rapport COIF Somalië Vrouwelijke Genitale Verminking (VGV) van 20 februari 2025 (update) beschikbaar op [coi_focus_somalie_vrouwelijke_genitale_verminking_vgv_20250220.pdf](#), de afname van besnijdenis type III bij jongere leeftijdscategorieën. Derhalve zijn er in casu goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat jij bij een terugkeer naar jouw land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV.

Verder verklaar jij in België een goed leven te hebben. Je stelt dat je in Somalië niet naar school kon, maar in België wel, en je ook vrienden hebt gemaakt en vrijheid hebt (CGVS, p. 2, p. 8-9).

Er kan echter niet zomaar worden aangenomen dat jij in Somalië niet naar school zou kunnen gaan, gezien je moeder geen zicht biedt op de exacte omstandigheden en plaats waarnaar je zou terugkeren in Somalië. Bijkomend moet er ook op gewezen worden dat de in Somalië aanwezige beperkingen aangaande kledij en sociale omgang gebaseerd zijn heersende culturele normen en waarden en algemene in Somalië geldende regels betreffen. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en je toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Somalië en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden. Voor zover je aanhaalde dat jij niet hetzelfde soort leven zou kunnen hebben in Somalië als in België, moet worden benadrukt dat dergelijke zaken niet als fundamentele rechten worden beschouwd waarvan een beknotting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden.

Tot slot, wat betreft de gevolgen van de vrouwelijke genitale verminking (VGV) die jij hebt ondergaan, en waarvan jij een VGV-attest en een medisch attest neerlegt, merkt het CGVS op dat hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, het aangehaalde aanhoudende karakter voortvloeit uit de secundaire gevolgen of effecten die de verminking kunnen veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel een verzoeker om internationale bescherming te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologisch welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen. Uit

jouw verklaringen, noch uit de door jou neergelegde stukken, kan derhalve worden afgeleid dat jij omwille van jouw reeds ondergane VGV niet in staat zou zijn om terug te keren naar jouw land van herkomst of dat een terugkeer naar jouw land van herkomst in jouw hoofde ondraaglijk zou zijn omwille van de reeds ondergane VGV. Het CGVS wijst er ter zake nog op dat jij voor de beoordeling van medische elementen de geëigende procedure kan aanwenden.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeksters voeren een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- “- artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève;*
- artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 51/1, §3 en 4 van de wet van 15 december 1980;*
- artikel 3 Kinderrechtenverdrag;*
- artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;*
- artikel 3 EVRM;*
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten);*
- de beoordelingsfout.”*

- Schending van de rechten van de verdediging, van het recht op tegenspraak en van de wapengelijkheid van de partijen

Op “14 februari” 2025 diende de moeder van verzoeksters, in hun naam, een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeksters zijn minderjarig en hun asielaanvragen kaderen volledig binnen de door hun moeder gevoerde procedure. “Op 24 oktober 2025 werd de moeder van verzoekende partijen gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.” Op 5 december 2025 werden de bestreden beslissingen genomen.

Verzoeksters werden in deze fase niet bijgestaan door hun huidige advocaat. De tussenkomst van de huidige advocaat werd pas bevestigd op 17 december 2025 (verzoekschrift, stuk 3). Op dat ogenblik was de beroepstermijn reeds lopende en bijzonder kort. Reeds op 18 december en opnieuw op 19 december 2025 werden door de huidige advocaat van verzoeksters duidelijke en uitdrukkelijke mails gericht aan het CGVS (verzoekschrift, stuk 4), waarin werd verzocht om toegang tot en afschrift van het administratief dossier. In deze communicatie werd expliciet gewezen op de lopende beroepstermijn en op het feit dat verzoeksters zonder kennisname van hun administratief dossier niet in staat zouden zijn om een nuttig en effectief beroep in te stellen.

Ondanks deze uitdrukkelijke en tijdige verzoeken heeft het CGVS nagelaten om het administratief dossier over te maken. Verzoeksters en hun huidige advocaat hebben geen toegang gekregen tot de notities van het persoonlijk onderhoud van hun moeder, noch tot de CGVS-vragenlijst en de andere stukken die deel uitmaken van het administratief dossier. Bijgevolg hebben zij geen kennis kunnen nemen van de elementen die het voorwerp uitmaakten van het onderzoek door het CGVS en die rechtstreeks aan de basis liggen van de bestreden beslissingen.

Deze situatie kan verzoeksters geenszins worden aangerekend. Zij zijn minderjarig en volledig afhankelijk van de door hun moeder gevoerde procedure en van de toegang tot het administratief dossier dat door het CGVS werd samengesteld. Het ontbreken van toegang tot dit dossier heeft hen de mogelijkheid ontnomen om zich uit te spreken over de gegevens die zich daarin bevonden, dan wel over eventuele lacunes of onjuistheden, ondanks uitdrukkelijke verzoeken daartoe.

Dit vormt een bijzonder nadelige procedurele situatie, te meer daar artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “*de procedure schriftelijk is*” en dat “*geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn*”. In een dergelijk wettelijk kader kan redelijkerwijze niet van verzoeksters verwacht worden dat zij een verzoekschrift indienen dat een volledige en nauwkeurige uiteenzetting bevat van de feiten en de middelen, wanneer zij geen toegang hebben gehad tot het administratief dossier waarop de bestreden beslissingen werden gebaseerd.

Het beginsel van wapengelijkheid, dat een essentieel onderdeel vormt van het recht op effectieve rechterlijke bescherming zoals gewaarborgd door artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, vereist dat elke partij een redelijke mogelijkheid krijgt om haar zaak te verdedigen zonder wezenlijk te worden benadeeld ten opzichte van de tegenpartij. Wanneer een beslissing wordt genomen op basis van stukken waarvan verzoeksters geen kennis hebben kunnen nemen en waarover zij zich niet hebben kunnen uitspreken, is sprake van een schending van het recht op tegenspraak en van de rechten van de verdediging.

Zonder toegang tot het administratief dossier was het voor verzoeksters onmogelijk om de motieven van de bestreden beslissingen te begrijpen en hiertegen op een effectieve en doelgerichte wijze te argumenteren. Alle middelen in het verzoekschrift werden noodgedwongen ontwikkeld zonder kennis van de inhoud van het administratief dossier, zodat verzoeksters zich niet konden beroepen op de verklaringen en elementen zoals deze door het CGVS werden beoordeeld.

De bestreden beslissingen zijn derhalve aangetast door een substantiële procedurele onregelmatigheid die niet door de Raad kan worden hersteld en dient overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

- Inzake het risico op vrouwelijke genitale verminking

Vrouwelijke genitale verminking is een vorm van vervolging.

Verzoeksters zijn reeds slachtoffer geweest van vrouwelijke genitale verminking (verder: VGV), wat onbetwist vaststaat op basis van de medisch attesten in het administratief dossier (Documenten, stuk 5, nr. 1) en gevraagd bij het verzoekschrift (verzoekschrift, stuk 5).

Aan deze vrees diende een bijzonder gewicht te worden toegekend, gelet op de jonge leeftijd en de specifieke kwetsbaarheid van verzoeksters, die 15 jaar en 13 jaar oud zijn. Dit is *in casu* evenwel niet gebeurd.

Verder dient te worden benadrukt dat verzoeksters minderjarig zijn en zich thans bevinden in een traject van gespecialiseerde medische en paramedische opvolging in België, specifiek gericht op de fysieke en psychische gevolgen van de door hen ondergane vrouwelijke genitale verminking (VGV) (verzoekschrift, stuk 6). Uit de neergelegde medische stukken blijkt dat beide verzoeksters kampen met concrete en actuele gezondheidsproblemen die rechtstreeks verband houden met de ondergane VGV en waarvoor zij gespecialiseerde zorg ontvangen.

Deze medische opvolging is niet louter gericht op het verlichten van symptomen, maar kadert in een globale zorgaanpak die expliciet rekening houdt met de specifieke context van VGV-slachtoffers. In dat verband is het bijzonder relevant dat voor beide verzoeksters gespecialiseerde consultaties werden gepland bij een gynaecologe gespecialiseerd in vrouwelijke genitale verminking, met het oog op een mogelijke desinfibulatie (verzoekschrift, stuk 7). Het verpleegkundig attest van 12 december 2025 bevestigt uitdrukkelijk dat deze aanvragen tot desinfibulatie uitgaan van verzoeksters zelf en ingegeven zijn door de dagelijkse impact van de VGV op hun fysieke en mentale gezondheid, hun levenskwaliteit en hun dagelijkse activiteiten. Tegelijk blijkt uit ditzelfde attest dat de moeder van verzoeksters deze medische ingrepen uiteindelijk heeft geannuleerd uit vrees dat een desinfibulatie hen bij een gedwongen terugkeer naar Somalië in ernstig gevaar zou brengen (verzoekschrift, stuk 7).

Tegen deze achtergrond kan het risico bij terugkeer naar Somalië niet los worden gezien van de medische context waarin verzoeksters zich bevinden. Het CGVS beperkt zijn analyse evenwel tot een abstracte benadering van VGV als een afgeronde gebeurtenis uit het verleden en gaat voorbij aan het feit dat de medische behandeling die verzoeksters momenteel ondergaan – waaronder (toekomstige) ingrepen in het kader van de gevolgen van infibulatie of excisie – hen bij terugkeer zou blootstellen aan een verhoogd risico op sociale sancties, familiale druk en dwang tot her-infibulatie.

De vrees voor een herinfibulatie in geval van terugkeer naar Somalië in hoofde van verzoeksters is in ieder geval reëel op basis van deze informatie. De algemene omstandigheden in het land van herkomst – met name vooral de zeer hoge prevalentiegraad en het algemene gebrek aan (overheids)bescherming van wege

de maatschappelijk sterk ingeburgerde praktijk, waardoor er eveneens een grote maatschappelijk-familiale druk bestaat in Somalië – nopen er inderdaad toe te concluderen dat een objectieve vrees om opnieuw VGV te ondergaan, of hier verder de gevolgen van te moeten dragen, een subjectieve, reële vrees op herinfibulatie rechtvaardigt.

In uiterst ondergeschikte orde dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden en dient te zaak teruggestuurd te worden naar het CGVS, indien de Raad van mening is dat bijkomende informatie vereist is.

- Inzake het risico op een gedwongen huwelijk

Verzoeksters hebben aangevoerd dat zij bij een eventuele terugkeer naar Somalië het risico lopen om te worden uitgehuwelijkt tegen hun wil.

- Inzake het risico omwille van verzoeksters' verblijf in Europa en hun “*verwestering*”

Tot slot dient te worden benadrukt dat verzoeksters, beiden minderjarig, reeds meerdere jaren in België verblijven en hier zijn opgegroeid in een context die fundamenteel verschilt van de sociale, religieuze en culturele omgeving in Somalië. Dit verblijf in Europa heeft onvermijdelijk geleid tot een onomkeerbare mentaliteitsverandering en een proces van zogenaamde verwestering, waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van het risico op vervolging in geval van terugkeer.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoeksters in België toegang hebben gekregen tot medische en psychosociale zorg voor de gevolgen van de door hen ondergane vrouwelijke genitale verminking. Zij worden opgevolgd door gespecialiseerde zorgverleners en er werden concrete stappen gezet richting een mogelijke desinfibulatie (verzoekschrift, stukken 6 en 7). Deze zorgvraag gaat uit van verzoeksters zelf en getuigt van een fundamenteel andere visie op hun lichaam, gezondheid en autonomie dan wat in Somalië maatschappelijk wordt aanvaard. Net deze bereidheid om medische zorg te aanvaarden en ingrepen te overwegen die ingaan tegen traditionele normen, vormt een duidelijke indicatie van hun verwestering. Voor jonge, ongehuwde meisjes in de Somalische samenleving is de “*geslotenheid*” van het lichaam onlosmakelijk verbonden met eer, huwbaarheid en sociale aanvaarding. Meisjes die – al dan niet om medische redenen – werden geopend of dit wensen, lopen het risico te worden gestigmatiseerd, onder druk gezet of gedwongen tot conformiteit via herinfibulatie.

Het loutere feit dat verzoeksters in Europa zijn opgegroeid, medische autonomie hebben ontwikkeld en zich bewust verzetten tegen verdere verminking, maakt dat zij bij terugkeer als afwijkend en verwesterd zullen worden beschouwd. Daarnaast volgen verzoeksters onderwijs in België en groeien zij op in een omgeving waarin meisjesrechten, lichamelijke integriteit en individuele keuzevrijheid centraal staan. Deze levensstijl en mentaliteitsvorming zijn dermate fundamenteel voor hun identiteit en morele integriteit dat redelijkerwijze niet van hen kan worden verwacht dat zij deze bij terugkeer opgeven. Een dergelijke eis zou neerkomen op een gedwongen ontkenning van hun persoonlijkheid en ontwikkeling als jonge meisjes. Indien verzoeksters zich, bewust of onbewust, weigeren te conformeren aan de in Somalië heersende sociale en religieuze normen, riskeren zij niet alleen familiale afwijzing, maar ook het verlies van essentiële clanbescherming. Voor minderjarige meisjes betekent een dergelijke sociale isolatie een bijzonder ernstige vorm van kwetsbaarheid, met reële risico's op misbruik, gedwongen huwelijk en verdere verminking. Verzoeksters verwijzen naar rechtspraak van de Raad.

Verzoeksters vrezen hun studies niet te kunnen verderzetten bij terugkeer naar Somalië, gezien hun leeftijd. Er dient verwezen te worden naar de algemene landeninformatie, volgens dewelke Somalië één van de meest genderongelijke landen ter wereld is, waar er onder meer sprake is van ernstig gendergerelateerd geweld en een lage scholingsgraad. Er kan dus aangenomen worden dat verzoeksters niet in staat zullen zijn om hun scholing verder te zetten, hoewel zij zich hier in België goed voelen en het ook op school heel goed doen. Eveneens dient opgemerkt te worden dat kindhuwelijken veelvoorkomend zijn in Somalië, zoals blijkt uit de algemene landeninformatie. Zelfs indien zou worden geconcludeerd tot de ongeloofwaardigheid van het relaas van de verzoeksters, neemt dit niet weg dat de kans reëel is dat zij op nog minderjarige leeftijd worden uitgehuwelijkt, wat gezien wordt als een religieuze en culturele vereiste. Moesten verzoeksters zich verzetten tegen dergelijk huwelijk, wat zij overigens reeds gedaan hebben in het verleden, zouden zij gezien worden als verwesterde meisjes die ingaan tegen de gebruiken en voorschriften van hun gemeenschap. Mede door hun verblijf in Europa hebben verzoeksters verder kunnen inzien dat de situatie van vrouwen en meisjes in Somalië schrijnend is en dat het anders kan. Zij hebben contact met meisjes van uiteenlopende herkomst en doen regelmatig uitstappen met de school of via het opvangcentrum.

Er wordt onder meer de nadruk gelet op autonomie, maar ook op de ontwikkeling van een kritische ingesteldheid en een verantwoordelijkheidsgevoel. Verzoeksters wandelen verder graag rond en kennen alle winkels in de dorpen rond Eupen. Indien verzoeksters overkomen als ‘verwesterd’ en, bewust of onbewust, weigert zich te conformeren aan de in Somalië vigerende wetten en regels, zouden zij het risico lopen om

verstoten te worden door hun familie, maar ook om de broodnodige clansteun te verliezen. Dergelijke situatie van totale isolatie is uiterst nefast voor meisjes van de leeftijd van verzoeksters.

Een groep vormt onder meer een specifieke sociale groep indien de leden van die groep een kenmerk delen dat voor de identiteit of morele integriteit dermate fundamenteel is dat niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en de groep bovendien in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet). Het is onbetwistbaar dat verwesterde Somalische meisjes door hun directe omgeving als afwijkend worden beschouwd. Gelet op wat voorafgaat, zijn er voldoende elementen voorhanden om aan te nemen dat verzoeksters, omwille van hun verblijf in Europa, hun persoonlijke omstandigheden, alsook hun niet-betwiste herkomst, beschouwd zullen worden als zijnde verwesterd. De vluchtelingenstatus dient dan ook toegekend te worden.

- Verzoeksters vragen in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij verwijzen naar landeninformatie aangaande de veiligheidssituatie in Lower Shabelle. Er dient vooreerst te worden benadrukt dat de herkomst van verzoeksters niet wordt betwist.

Verzoeksters zijn twee minderjarige meisjes. Deze elementen alleen al plaatsen hen in een uitgesproken kwetsbare positie in de context van het aanhoudende en wijdverspreide geweld in Lower Shabelle.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift de volgende stukken:

- Een mail van de maatschappelijke assistent (stuk 3);
- Een paar mails aan het CGVS (stuk 4);
- Besnijdenisattesten (stuk 5);
- Medische attesten (stuk 6);
- Brief van de heer S. van 12 december 2025 (stuk 7).

2.1.3. In een nota met opmerkingen van 2 februari 2026 stelt de commissaris-generaal dat het middel niet gegrond is. Hij legt verder de volgende landeninformatie neer:

- COI Focus “Somalië - Vrouwelijke genitale verminking (VGV)” van 20 februari 2025 (stuk 1);
- LIFOS, “Migrationsverket (Swedish Migration Agency), Country of Origin Information Somalia, Female Genital Mutilation (version 2.0) – Translation” van 13 mei 2025 (stuk 2).

2.1.4. In een aanvullende nota van 17 maart 2026 leggen verzoeksters de volgende stukken neer:

- Nieuwe VGV-attesten van verzoeksters die zouden bevestigen dat zij niet zijn besneden (stukken 1-2);
- Een mail en bevestiging afspraak bij CEMAVIE (stuk 3);
- Bevestiging van vervroegde afspraak bij CEMAVIE (stuk 4);
- Medische verslagen van de verzoeksters van 17 maart 2026 van CEMAVIE (stukken 5-6).

2.2. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...) 6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

Artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet wordt gesteld:

“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeksters verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Voorafgaand benadrukt de Raad dat verzoeksters moeder in het kader van de eerste procedure (zie punt 1.1.) de bijstand van een advocaat heeft genoten, zowel tijdens het persoonlijk onderhoud van de moeder van verzoeksters als tijdens de beroepsprocedure bij de Raad. Dit blijkt uit het arrest van de Raad waarin de beslissing van het CGVS volledig is opgenomen. In de thans bestreden beslissingen die werden genomen ten aanzien van verzoeksters, wordt vermeld dat zij tevens werden bijgestaan door een advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud en dat de bestreden beslissingen de motieven in rechte en in feite bevatten die deze schragen. Het behoort daarnaast tot de verantwoordelijkheid van verzoeksters om tijdig inzage te nemen in het dossier bij het CGVS om het beroep tegen de bestreden beslissingen voor te bereiden en hun verdediging te organiseren met de hulp van de advocaat die hen begeleidt.

2.4. Na een grondige lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat de asielmotieven van de verzoeksters dezelfde zijn als deze die werden aangehaald door hun moeder.

Aangezien de door de moeder aangevoerde asielmotieven en de feitelijke context waarop deze zijn gebaseerd niet aannemelijk werden bevonden, kan het louter hypothetische risico op een gedwongen huwelijk, dat uitsluitend steunt op dezelfde ongeloofwaardig bevonden verklaringen en algemene landeninformatie, niet leiden tot de vaststelling van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging. Dit element vormt aldus geen nieuw element dat een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming zou kunnen rechtvaardigen.

Wat de aangevoerde vrees voor herbesnijdenis betreft merkt de Raad op dat deze vrees reeds door de moeder van verzoeksters werd aangevoerd, waarbij zij stelde dat haar dochters bij een terugkeer naar Somalië het risico liepen op herbesnijdenis. Zowel de beslissing van het CGVS als het arrest van de Raad (zie punt 1.1.) bevatten een motivering omtrent deze vrees voor herbesnijdenis van zowel de moeder als haar dochters (de verzoeksters).

Waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar de omkering van de bewijslast op grond van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hij reeds heeft geoordeeld dat er in hoofde van verzoeksters geen elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat zij opnieuw het risico lopen slachtoffer te worden van vrouwelijke genitale verminking (VGV). In het kader van het beroep dat door de moeder van verzoeksters werd ingesteld, werd hier immers het volgende over beoordeeld:

“Verzoekster maakt bovendien op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij, of haar dochters bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou worden herbesneden, hetgeen op omstandige en pertinente wijze wordt gemotiveerd door de bestreden beslissing. Derhalve zijn er in casu goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster, of haar dochters, bij een terugkeer naar Somalië niet opnieuw het slachtoffer worden van VGV.”

Verzoeksters voeren aan dat zij in België medisch en paramedisch worden opgevolgd, leggen nieuwe medische attesten neer (verzoekschrift, stuk 6) en stellen dat er gespecialiseerde consultaties werden gevoerd met het oog op een mogelijke desinfibulatie (verzoekschrift, stuk 7). Echter blijkt ook dat de moeder van verzoeksters deze medische ingrepen uiteindelijk heeft geannuleerd uit vrees dat een desinfibulatie hen bij een gedwongen terugkeer naar Somalië in ernstig gevaar zou brengen. Uit bovenstaande blijkt dan ook dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeksters bij een terugkeer naar Somalië opnieuw het slachtoffer zouden worden van VGV.

Verzoeksters stellen in hun aanvullende nota van 17 maart 2026 dan weer dat zij toch niet besneden zijn geweest en leggen medische verslagen hiervan neer.

In casu hebben de voorgelegde medische attesten betrekking op de lichamelijke toestand van verzoeksters, een toestand die noodzakelijkerwijs reeds bestond vóór de indiening van hun verzoek om internationale bescherming. Verzoeksters lichten bovendien niet toe waarom het laatst voorgelegde medische attest niet reeds eerder kon worden neergelegd.

Niettemin stelt de Raad vast dat meerdere medische attesten voorliggen die elkaar tegenspreken, zonder dat op basis van het dossier met een voldoende mate van zekerheid kan worden vastgesteld welk attest de feitelijke werkelijkheid weerspiegelt.

In dit verband acht de Raad het bovendien opmerkelijk dat verzoeksters, evenals hun moeder, verklaren niet op de hoogte te zijn geweest van het feit dat zij onbesneden zouden zijn.

Gelet op het vereiste van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van het beroep in de zin van artikel 46, lid 3, van de Richtlijn 2013/32/EU, zoals bevestigd door het Hof van Justitie in zijn arrest van 3 april 2025, in de zaak C-283/24, is een nader medisch onderzoek in deze noodzakelijk en relevant voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg worden de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 5 december 2025 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP